

ПОРЕДИЦА „ГОТОВИ ЗА ЖИВОТА“

ПЕТЯ ПЕТРОВА

КУТИЯТА НА БЛАГОДАРНОСТТА

*Една история за сравняването с другите,
силата на благодарността и постигането на мечтите*

Издателство „Израстване“
Добрич, 2024

© Издателство „Израстване“, 2024 г.

КУТИЯТА НА БЛАГОДАРНОСТТА

© Петя Петрова – автор, 2024 г.

© Пламена Йосифова – илюстратор, 2024 г.

Елена Коева-Юрченко – редактор и коректор

Нилекта принт – предпечат и печат

Със спомоществователството
на Община град Добрич

Всички права запазени! Текстът или откъси от него, илюстрациите и търговската марка не могат да се възпроизвеждат под каквато и да е форма – електронна, механична, фотокопирна, презапис или по друг начин за каквито и да е цели, без изричното писмено разрешение на носителя на авторските права.

ISBN 978-619-92209-9-3

ISSN: 2815-3693

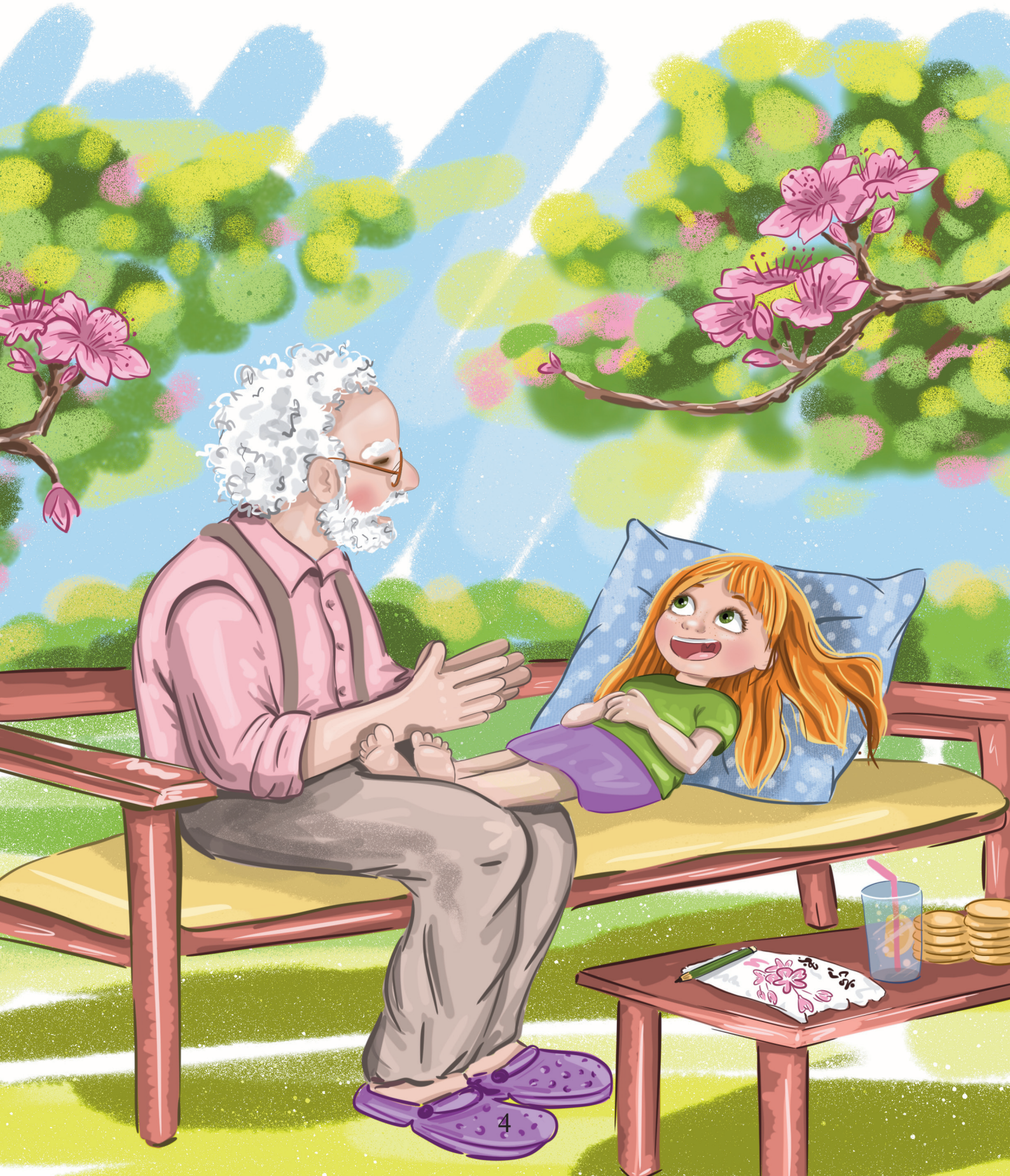
„Кутията на благодарността“ звучи като „Кутията на Пандора“, в която на дъното останала надеждата като най-ценното чувство, след като от нея излетели всички злини. Кутията на Пандора е символ на нашето сърце. Както надеждата, така и благодарността никога не трябва да излитат от него!

Благодарността може да прави чудеса. Това послание на Петя Петрова майсторски е втъкано в тази книжка за деца. Най-трудно се пише за деца. Защото е много отговорно. Всички помним посланията от детските книжки. Те формират ценностите ни, светогледа ни и нашето бъдеще. Аз например все още се определям като нещотърсач като любимата Пипи. Големите хора могат да подлагат на съмнение това, което четат. В детското съзнание то попива като истина. Затова е много отговорно да се пише за деца. Трудно е и защото трябва да се намерят подходящите думи и история, както и подходящите герои, с които малките читатели да се идентифицират, за да „чувят“ посланието. Но този разказ не е само за деца, а и за техните родители. Много от тях, когато са били деца, не са получили това послание. Често срещам такива пораснали хора в работата си, в чието детство е липсвал този урок. Тази книга възпитава и тях. Никога не е късно за това.

Да благодарим означава да дарим благо. Когато изпитваме благодарност, се променят функциите на органите в тялото ни, хормоните ни, дори тялото ни се защитава по-добре от болести. Благодарността лекува. Когато изпитваме благодарност, излъчваме енергия, която успокоява и околните. Те стават по-меки и по-добри. Когато изпитваме благодарност, изпитваме и щастие. Тези две чувства вървят ръка за ръка. Когато изпитваме благодарност, увеличаваме вероятността да се сбъдват мечтите ни. Благодарността прави света по-добър, защото днес вече знаем, че всичко и всички сме свързани. Благодарността е заразна. Тя наистина прави чудеса. Ако не вярвате, просто опитайте – както прави героинята в тази книжка. Никога не е късно за това!

Мадлен Алгафари
Психотерапевт и писател
www.madlenalgafari.com

В прохладното утро големият град бавно се събуждаше, огласян от пролетните песни на птиците. Първите слънчеви лъчи галеха лицето на Карина, докато тя крачеше бодро към училище. Днес бе специален ден за нея – съученичката ѝ Теодора се връщаше от екскурзия в Япония.

„Ех, Япония!...“ Дори само споменаването на името на тази страна изпълваше Кари с възторг. Откакто се помнеше, тя обичаше всичко свързано с нея. Майка ѝ – Искра, понякога даже се шегуваше, че преди единадесет години е родила японче, а не българче.

Любовта на Кари към Страната на изгряващото слънце се коренеше още в детството, когато често гостуваше на своите баба и дядо на село. Там, под прохладната сянка на лозите, баба ѝ я черпеше с хрупкави бисквитки и студена лимонада, а дядо ѝ разказваше безброй истории за посещението си в Япония. Докато го слушаше със затаен дъх, малкото момиче се пренасяше в свят на живописни пейзажи и мистични герои. С времето мечтата ѝ да види с очите си всичко, разказано от дядо ѝ, ставаше все по-силна.

Унесена в мисли, Карина не усети кога стигна до училище. В класната стая съучениците ѝ вече бяха наобиколили Теодора и я слушаха в захлас. На чина до нея бяха наредени различни японски сувенири. Запленена от красотата им, Кари побърза да се приближи. Внимателно проследи с пръсти златните нишки по купата Кинцуги, а после докосна и фините бродерии по кимоното, наслаждавайки се на мекотата на коприната. Когато Теди извади гакубива – японски музикален инструмент, за да го покаже на съучениците си, Кари почти подскочи от вълнение. Пристъпи, нетърпелива да го разгледа отблизо, но резкият глас на Теодора я сепна:

– Карина, не ми пипай китарата! Много е скъпа!

Кари се отдръпна назад като ужилена, усещайки как гърлото ѝ стяга, а ръцете ѝ започват да треперят.

– Извинявай... – смути се тя от острото отношение на съученичката си. – Много обичам този инструмент... Напомня ми за Япония, която мечтая да посетя от малка...

– Ооо, дано успееш някой ден... – прекъсна я Теди с лека насмешка и след като я огледа пренебрежително от глава до пети, допълни: – Но знай, че такива екскурзии са само за хора с повечко възможности!

Карина застина на място, втръсена в самодоволната усмивка на Теодора. „Не мога да повярвам, че е толкова надменна! Защо трябва всеки път да се хвали с парите на родителите си?!“ – възмути се тя наум. Обидата избухна в сърцето ѝ и преди да се усети, гневно изкрещя:

– Това не е китара, а гакубива, Теодора... Как може да се държиш така?!

– Карина, какво става тук?! – попита строго класната на 5. а, дочула виковете ѝ на влизане в стаята.

– Няма нищо, госпожо! – отвърна рязко момичето, обърна се към съученичката си и докато я гледаше право в очите, каза: – С Теодора си говорихме за „възможности“! Както обикновено!

В класната стая настана пълна тишина. Учениците затаиха дъх, очаквайки напрегнато как ще реагира учителката на случилото се.

– Пак ли ще водим разговора за това кой е „по-по-най“?! – побърза да остави чантата си госпожа Петрова.

– Госпожо, Теодора каза на Кари, че не може да сбъдне мечтата си да отиде в Япония! – наруши мълчанието приятелката на Карина – Габи.

– Не съм казала така, а само, че е много скъпо – отрече рязко Теди.

Учителката пое дълбоко въздух и след кратко обмисляне започна:

– Деца, всички ние сме различни... И това е нещо хубаво! Точно различията ни правят неповторими и специални. Вместо да се натъжавате заради тях, няма ли да е по-добре, ако ги приемем и дори се учим на нови неща един от друг?

Учениците се спогледаха, несигурни дали трябва да отговорят на въпроса на класната си, която тръгна бавно между чиновете.

– Вярвам, че сред вас няма деца, които биха засегнали съзнателно свой съученик. Но когато парадирате с нещата, което ние имаме, а другите нямат, може да нараним нечии чувства – тя спря до Теодора, докосвайки я леко по рамото.

– Не съм обидила никого, просто казах това, което мисля – промърмори Теди под носа си, докато драскаше в своята тетрадка, без да вдигне глава.

Госпожа Петрова се наведе над ученичката и нежно прибра един непослушен кичур от лицето ѝ. Едва тогава момичето видя загрижените очи на класната си, която, след като ѝ се усмихна топло, се насочи към чина на Кари.

– Винаги ще има хора, които имат нещо повече от нас... И това е факт, който не може да бъде променен! – заяви учителката. – За нас ще е много по-полезно, ако се съсредоточим върху собствените си мечти и какво можем да направим, за да успеем да ги осъществим! Например ти, Карина, какво мислиш, че би ти помогнало да постигнеш това, което искаш?

– Ами... – замисли се момичето. – Може би да уча по няколко нови японски думи всеки ден, за да мога да разговарям свободно, ако някога отида там...

– Чудесна идея! – кимна одобрително госпожа Петрова и след кратка пауза, за да привлече вниманието на всички, се обърна към класа:

– Деца, сравнявайте се само със себе си! Нека най-важният въпрос за вас да бъде: „Какво научих днес повече от вчера?“ И знайте, че дори най-дългият път се изминава стъпка по стъпка.

Тя погледна към Карина и усмихвайки се благо, добави окуражително:

– И помнете, че всяко голямо постижение е започнало като мечта на някого, който не се е отказал да вярва и да работи за нея!

Думите на госпожа Петрова отново вдъхнаха надежда в сърцето на единадесетгодишното момиче. „От днес нататък всеки ден ще правя по нещо за моята мечта! Колкото и малко да е то!“ – обеща си тя решително.

По-късно същия ден, у дома, майката на Кари забеляза, че дъщеря ѝ е необичайно мълчалива.

– Не ти ли харесва вечерята?

– Хубава е, но не съм гладна, мамо – отговори момичето, докато побутваше парче картоф с вилицата си. – Ще отида да почета в стаята си.

Майка ѝ стана от масата, за да я последва.

– Тревожи ли те нещо, детето ми? – седна тя до дъщеря си на леглото. – Сподели с мен!

– Нищо ми няма, мамо! – Кари извърна лицето си настрани, опитвайки да скрие разочарованието си от случилото се в училище.

– Когато аз кажа „нищо ми няма“, обикновено съм или ядосана, или тъжна – опита да започне разговора по друг начин мама Искра. – Ти кое от двете си?

Карина се обърна и срещна загрижените очи на майка си.

– Теодора се върна от Япония. Донесе разни неща и разказваше за екскурзията. Казах ѝ, че и аз искам да отида там някой ден, а тя отвърна, че ние не можем да си го позволим. И е права! – изхлипа разочаровано момичето. – Миналото лято дори на море не успяхме да отидем... Изобщо не е честно, мамо! Понякога си мисля, че тя има всичко, а аз нищо.

Мама Искра нежно изтри сълзата, която всеки момент бе готова да се търкулне по бузата на дъщеря ѝ.

– Ймането не се измерва само в пари, скъпа.

– Знам... – прекъсна я Кари. – И аз така ѝ отвърнах.

– Вероятно не си избрала най-подходящия тон, щом ми се обади класната ти.

– Госпожа Петрова ти се е обадила?! О, съжалявам, мамо! Но този път Теодора много ме ядоса – все се мисли за нещо повече от другите!

– Разбирам защо си се почувствала така! Нормално е да ни стане неприятно, когато смятаме, че някой е несправедлив към нас, но не бива да оправдаваме поведението си с това на другите. Представи си, че утре съучениците ти избягат от час и ти решиш да ги последваш. Как мислиш – учителката ще приеме ли извинението ти, че идеята е била тяхна?

Момичето поклати отрицателно глава.

– Разбира се, че не! Тя ще напише отсъствие и на теб, защото изборът да ги последваш е бил твой. Разбираш това, нали?

Без да отговори, Карина се сгуши в майка си, както правеше винаги, когато бе неспокойна.

– Да, мамо... Не биваше да викам на Теодора. Утре ще се извиня на нея и на класната. Но какво ще стане, ако Теди не приеме извинението или пак ме обиди? – притеснено попита тя.

– Невинаги нещата стават така, както ни се иска. Как ще се държи Теди, е нейна отговорност. Важното е какво ще направиш ти!

Кари наведе поглед, осъзнавайки, че утре няма да ѝ е лесно. Видяла тревогата ѝ, мама Искра реши да я ободри:

– Хайде да намерим начин да се отърсиш от тези неприятни чувства!

– И аз опитах да се разсея, но така и не успях... – момичето сви рамене обезсърчено.

– Да ти споделя ли какво правя аз, когато се чувствам като теб? – майка ѝ повдигна загадъчно вежди, сякаш предстоеше да разкрие някаква голяма тайна.

Кари погледна с недоверие към мама Искра, която скочи рязко от леглото и само след секунда се върна с красива кутия в ръце.

– Какво е това?

– Това е моята Кутия на благодарността.

– Не разбирам! Как една кутия ти помага да се чувстваш по-добре? – озадачено попита момичето.

